

ПЪРВА ГЛАВА

СЛАГАМ СИ „ПИЯНСКИТЕ ОБУВКИ“ И РАЗПЕРВАМ КРИЛЕ

Със сигурност нещо не беше наред.

В класациите за най-добро място за живеене Торонто непрекъснато се появяваше на върха. Но защо се разплаках, когато се върнах там след Коледа? Кацнахме на летище „Пийърсън“, виждах само някакви скучни цветове и бетон. Когато се качих на автобуса за центъра, една жена започна да крещи по мобилния си телефон, край нас профучаваха грамадни камиони, огромният флаг с кленовия лист се развяваше на ледения януарски вятър пред бирената фабрика „Молсън“ и аз май не исках да съм тук. Дори и любимата ми гледка с небостъргачите откъм брега на езерото не ме зарадва.

Бях наела апартамент на Феървю булевард, на последния етаж на стара сграда в източната част на града. Токущо навършвах трийсет години и забелязах, че приятелите ми започват да си купуват къщи. Може би това, че живеях в чужбина, ме караше да мисля, че няма нужда да пораствам. Сега обаче мрачно се питах дали дълбоко в душата си имам желание да живея в Торонто завинаги и дали седем години не са достатъчно дълго време за град, в който не искаш да

останеш. Не че Англия ми липсваше особено, но – въздъхнах, – оставих чантите си и включих електрическата кана. Вече не съм сигурна дали този път води там, където искам да стигна.

На вратата на хладилника залепих снимка на красивото селце сред зелени хълмове, където израснах и което напуснахме, когато бях на осемнайсет. Замислих се как майка ми, на моята сегашна възраст, вече е отглеждала две деца. А моят смесен акцент постоянно напомняше, че не съм у дома си никъде, и че все още не знам какво искам да направя с живота си.

Напоследък имах поредица от ужасни връзки, вече започвах да се отчайвам... Не че имам никакви проблеми да се запознавам с хора, о, не! Предишното лято бях с един човек, който ми беше безкрайно предан и достатъчно практичен, за да ми прави рафтове за книги... Не че бе идеален, с чудати навици като например свирене на акордеон, а пък децата му бяха прелестни. Но бе пристрастен към наркотиците – ами така е, прекарах няколко изтощителни месеца в опити да го накарам да отиде в рехабилитационна клиника и после да го изключат от живота си. Други бяха студени и сурови като канадска зима. Учудена колко често ме раняват, една вечер заявих на приятеля си Патрик на чаша вино:

– Може би трябва да се превърна в абсолютна кучка.

– Не, бебчо – посъветва ме той, добавяйки това, което, разбира се, аз вече знаех: – Просто трябва да си себе си и да изчакаш да се появи правилният човек.

Значи все още не бях абсолютна кучка, поне според Патрик.

Бях дошла в Канада донякъде по случайност. Скоро след завършването на университета, в края на годината, в която

преподавах английски в Гърция, докато плавах в Средиземно море, една среща ме доведе по обиколен път до брак и до Канада. Толкова много неща се объркаха в този брак, че ми е трудно да повярвам, че продължи само година и половина, но реших да остана в Торонто известно време, след като най-после намерих път към кариерата ми – да работя с книги и писатели.

От административен асистент и момиче за всичко, всяка година, с разрастването на агенцията, за която работех, получавах повишение. Бях най-младият агент в града, бях заобиколена от блестящи хора и имах портфолио с изрезки за клиентите ми, всичко се развиваше добре. Имах асистент и удобен офис – при това с диван, който шефът ми бе организирал да качат с огромни усилия до клетката ми на третия етаж в елегантната къща, където бе агенцията. Но след тези седем години с абсолютна сигурност усещах копнеж за нещо ново, на който не можех да устоя. С малкото време за нещо друго освен работата, бях започнала да мразя луксозните ресторанти и истински се уморих от отговорността, от интригите, от това да работя все повече през цялото време. Имах чувството, че се преструвам – преструвам се, че знам какво правя и имитирах блясък. Може би не бях достатъчно изисквана за тази позиция. Един ден открих, че мога да върша работата си и с махмурлук, в леглото, облечена с пижама и с телефон на ухото, и ме обзе истеричен цинизъм.

Опитвайки да си създам списък от клиенти, винаги на прага на някакъв голям пробив, не бях взимала повече от седмица отпуск години наред. Не можех да продължа така. Разбрах, че ако не направя промяна, има голяма вероятност да се превърна в гневна и злобна жена, или поне в постоянно нещастна. Трябваше да се отдалеча от бизнеса, от това да

съм професионалист. Имах нужда да се забавлявам и направих единственото разумно нещо. Приготвих се да напусна работа и да пътувам.

И тогава, в края на януари, съвсем неочаквано се озовах на задната седалка на едно такси и се целувах с девет години по-млад от мен ирландец.

Запознах се с Гавин преди няколко месеца в кварталната ирландска кръчма. Забележително място! Той работеше като барман, след като напуснал университета, за да стане барабанист в една банда. Беше висок, с къса червеникава коса и понеже е музикант, бе оставил малко небръснато квадратче под долната устна, наречено остров. Имаше остър ум и невероятна способност да ме размива, а двамата заедно можехме да рецитираме цели изречения от телевизионната програма „Младежите“ за учудване на всички наоколо. Бяхме се опознали като приятели и се срещяхме и с други хора. Но тези връзки приключиха и изведнъж и двамата останахме свободни. Честно казано, тогава не знаех точно колко е млад...

Бандата му „Добри вибрации“ свиреше в един бар в центъра и записваше видео за агента си. Въпреки че бях ужасно настинала, един общ приятел ми изпрати имейл – „Обувай пиянските обувки – момчето има рожден ден“.

Гав се изненада като видя всичките си приятели – и се почувства доста притеснен, защото видеото трябваше да се запише със сценичен костюм. Знаех, че бандата им е фънк и ритъм енд блус кавър банда, но той не беше споменавал нищо за костюмите. Агентът се стремеше към международен договор и не позволяваше нещата да се правят половинчато.

И го видях притеснен, в електриково синя риза с пайети и с бял лъскав панталон вечерта, когато започнахме да осъзнаваме, че между нас може да се получи евентуално връзка.

Проявявайки проникателност, Гавин се преоблече след шоуто. В таксито, на връщане към нашия квартал след двадесет и първия му рожден ден, изведнъж започнахме да се целуваме и идеята да излизам с девет години по-млад от мен не ми се струваше чак толкова глупава... Както казват, как може да е погрешно, след като ми се струва толкова правилно?

Февруари и март минаха прекрасно с моя барман-музикант. Двата се смеехме, танцувахме, вечеряхме с пенливо вино на „Банрок стейшън“ и поръчки от „Суши Дилайт“, седнали с кръстосани крака на леглото. Междувременно работех усилено, сключвах сделки и събирах пари за пътешествията си. Подготвих се за задачата след Панаира на книгата в Лондон да информирам клиентите си, че ще напусна през пролетта, и се опитвах да организирам няколко последни сделки. Направих добър удар за един от любимите ми автори и имах усещането, че това е приятно постижение, след което мога да напусна.

Шефът ми подкрепи решението „да разтворя крила“ и знаех, че клиентите, които харесвам, ще ме разберат. Освен това те много мило казваха, че ще им липсвам. А другите – ами, да вървят по дяволите. Някои ми казваха, че правя нещо смело (т.е. глупаво), но на мен ми се струваше абсолютно правилно да си взема почивка заради собственото ми психическо здраве. Копнеех за датата на идващата свобода, въпреки че все още не си бях купила билет за някъде...

Бандата на Гав свиреше из града и покрайнините и много вечери се мотаех наоколо, докато те товареха оборудване във ванове по мразовити паркинги, докато се запознавах с блясъ-

ка на музикалния бизнес. Фънк не е точно любимата музика на Гав – той беше фен на рока с интерес към „Кинг Кримзън“ и „Оазис“, та до Ник Кейв, затова смело ми бе изсвирил „Балади за убийства“ първия път, когато останах в апартамента му. Пайетите и изкуствените тъкани също не бяха модните му предпочитания, но като барабанист обичаше да кара хората да танцуват, а и има нещо престижно за бял човек да е основната ритъм секция на иначе съставена от цветнокожи фънк банда. Една от песните им беше доста подходящо наречена „Свири тази фънки музика, бяло момче“. Освен това истинската причина да се присъедини към бандата била мечтата му да е професионален музикант и в същото време да види света.

Една вечер, докато отивахме към видеомагазина, той развълнувано ми съобщи новината:

– Имаме договор да свирим в Азия. Три месеца в клуба на „Гранд Хаят“ в Сеул.

Зад радостните ми поздравления се криеше ужасно отчаяние. Тъкмо намерих този прекрасен мъж и сега той заминава на другия край на света. Обаче като се замисля, същото се канех да направя и аз, просто все още не бях решила къде.

Повечето хора имат списък с местата, където биха искали да отидат. Аз винаги съм била опърничаво привлечена от пътуването до места, за които нищо не знам. Обичам непредвидените пътувания, шансът да се озова някъде, където никога по-рано не съм мислила да ходя. След няколко дни небрежно подхвърлих идеята, че след като така или иначе ще пътешествам, вероятно може да отидем в Корея заедно.

Оказа се, че Гав мислел същото. В Сеул щеше да е зает със свиренето с бандата, така че аз щях да имам много време да разглеждам сама, както обичам да правя, но нямаше да се налага да сме разделени месеци наред. И двамата бяхме съгласни, че раздялата за месеци не помага за установяване на стабилна връзка. Не и при нас. Аз се провалях в това по-рано, пък и изглеждаше абсурдно да не опитаме, след като се разбираме доста добре, като се изключат някои среднощни спорове. Това щеше да е истинско приключение, а ако не се получи, и двамата нямахме нищо против да си останем сами. Гав трябваше да замине с бандата и цял куп оборудване в началото на май. Без да обръщам внимание на леките закачки на приятелите, че бягам с по-младо гадже рок музикант, аз си запазих билет, който ми позволяваше да работя до края на предизвестието си за напускане и щеше да ме отведе в Сеул в края на май.

Любовта ми към пътувания до екзотични места се дължи отчасти на семейството на баща ми, близките раднини идваха в Ланкашър от екзотични места като Бермудите и Ботсвана. Тогава бях чувствително младо момиче. Мисля, че това е моята реакция към пътуването до места, които човек „трябва да види“ – топ десет, където да отиде, неща, които да не пропусне, колко звезди носи... Магията да се скиташ, да намериш нетърсени удоволствия, сам да откриваш места – ме караше да търся преживяване на непознато място сама, а не да се редя на опашка с хиляди други заради нещо прочуто. Неочакваната красота за мен означава много повече. Виждаш я със собствените си очи.

Скоро в Корея щяха да се играят трийсет и два мача от Световното първенство по футбол, но за момента повечето хора се сещаха за Корейската война, за онзи стар телевизи-

онен сериал „Военнополева болница“ и за евтина електроника. Аз не съм гледала „Военнополева болница“ и не знам нищо за съвременната история на Корея, така че се чувствах в пълно неведение. Идеално!

Започнах да чета. Корейският полуостров, заклещен между Китай и Япония, е разделен на две държави вече повече от петдесет години след Корейската война. Сеул, столицата на Южна Корея, е горе-долу на същата географска ширина като Пекин или Токио, Испания или Гърция. Страната има студена, суха зима и горещо, влажно лято. На човек не му трябва много ваксинации, за да пребивава там (само една, против японски енцефалит, който не се смята за голям риск). Южна Корея, или Република Корея, има население от четиресет и пет милиона – почти като Англия, въпреки че територията е по-малка, почти колкото Португалия. В случай, че Северна Корея не я нападне – малко вероятен сценарий – Южна Корея се смяташе за безопасна за туристи. Имаше плажове и планини – тази подробност ми хареса. След като преживях още една сурова зима в Торонто, все ще мога да се справя с малко излежаване по плажове и бродене из планини. Представих си как хващам тен и отслабвам, оставям ноктите си да пораснат, почивам си и попивам без усилие местната култура.

Братът на бивше мое гадже и годеницата му, които бяха преподавали английски в Сеул преди няколко години, се съгласиха да се видят с мен в един местен бар. Споменаха, че по време на дъждовния сезон дрехите мухлясвали, но иначе бяха доволни, въпреки че изглежда не са видели много от страната освен столицата. Така или иначе, исках да съм изненадана от Корея.

Дадох под наем апартамента на Феървю булевард за следващите шест месеца, след като намерих една двойка, която

го хареса от пръв поглед, както се беше случило и с мен, и на които можех да се доверя достатъчно, за да оставя вещите си в един от огромните, незаклучени шкафове, високи чак до тавана. С голямо вълнение се сбогувах с мръсните улици, където почернелият сняг – купчините сняг, които се събират на тротоарите през зимата в града – най-последно се топеше и се превръщаше в прах. Сбогувах се със скучната кафява трева, останала след зимата, и по съвсем случайни причини се отправих на пътешествие до Южна Корея.